

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

27 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2018, declarat de avocata Daniela Sandu, în numele inculpatului

Pascali Valentin XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>25.05.2015 – 14.03.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>17.05.2017 – 02.11.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>10.01.2018 – 24.04.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>12.06.2018 – 12.12.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>05.03.2019 – 27.03.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 14 martie 2017, Pascali Valentin a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Acțiunea civilă depusă de Nicoară V. privind repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de transport a fost respinsă ca neîntemeiată.

Corpus delict – televizorul de model „LG”, ce se păstrează în camera de păstrare a Inspectoratului de Poliție Ciocana, de restituit părții vătămate Nicoară V.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Pascali Valentin se învinuiește că în una din zilele lunii februarie 2016, data exactă nefiind posibil de stabilit în cadrul urmăririi penale, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în ap. 25 din XXXXXX, XXXXXX, pe care îl închiria de la Nicoară V., acționând cu intenție directă, pe ascuns, a sustras televizorul de model „LG” la prețul de 2000 lei, cauzând părții vătămate Nicoară V. o daună în proporții considerabile.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate de organul de urmărire penală în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că în martie 2016 a încheiat un contract cu partea vătămată privind închirierea apartamentului. În apartament era un televizor pe care a decis să-l dea în folosință temporară buneilor, urmând să-l restituie odată cu predarea apartamentului. Ulterior, a apărut problema cu achitarea pentru chirie. A discutat cu partea vătămată, i-a promis că va achita banii până la sfârșitul lunii și va elibera apartamentul. Ulterior, l-a telefonat avocatul părții vătămate și l-a întrebat când o să aducă televizorul, de ce nu-i răspunde părții vătămate. I-a spus că va aduce televizorul în decurs de 3 zile. La 25 aprilie 2016 a fost telefonat de la poliție, fiind informat că a fost depusă o plângere pe faptul sustragerii televizorului. În aceeași zi, a adus televizorul la poliție. A luat televizorul cu intenția să-l întoarcă. A avut datorii doar pentru energia termică și a văzut unica factură în mărime de 6000 lei, restul serviciilor comunale le achita la terminal.

Totodată, circumstanțele cauzei atestă că relațiile dintre partea vătămată și inculpat sunt de natură juridico-civile.

Conform art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, o sentință de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe legale cercetate de instanța de judecată.

Însă, probele acușării nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, iar alte probe verosimile întru confirmarea vinovăției inculpatului nu au fost prezentate.

3. Procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Ciocana, Diana Vatavu, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d), 90 Cod penal la 1 an închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de 1 an, corpul delict – televizorul de model „LG” de restituit părții vătămate, cu încasarea cheltuielilor de transport în mărime de 2201,97 lei și admiterea în principiu a acțiunii civile, privind încasarea prejudiciului moral în mărime de 20.000 lei.

Apelanta a invocat că instanța de fond a apreciat greșit probele acușării, care dovedesc că inculpatul a comis anume infracțiunea de furt.

Astfel, prin sustragere se subînțelege luarea ilegală și gratuită a bunurilor imobile din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșit în scop de cupiditate, acțiuni comise de inculpat.

Or, a fost stabilit că inculpatul a intrat în posesia unui bun care nu îi aparține, iar declarațiile acestuia că a dus televizorul fără a avea intenția de a-l sustrage sunt irelevante, deoarece a avut posibilitatea să cumpere un televizor rudelor, fără a însuși bunurile altei persoane, obținând prin sustragere un bun gratuit.

Deci, este corectă încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiind constatat că acesta intenționat a sustras televizorul din apartamentul părții vătămate, neavând intenția de a-l restitui, având această posibilitate până a pleca din apartamentul închiriat.

Totodată, în partea descriptivă a sentinței, instanța de fond a indicat motivul achitării inculpatului în baza art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală – nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, iar în dispozitivul sentinței a dispus achitarea acestuia din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, adică în baza art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, nefiind indicat cu certitudine motivul achitării.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2017, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că acuzarea nu a prezentat probe certe, concludente și pertinente care ar demonstra că inculpatul a săvârșit furtul, iar instanța de fond corect a apreciat că relațiile dintre inculpat și partea vătămată sunt de natură juridico-civile.

Totodată, argumentele acuzării că în partea descriptivă a sentinței a fost indicat motivul achitării în baza art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală – nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, în dispozitiv fiind dispusă achitarea în baza art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, nefiind stabilit cu certitudine motivul achitării inculpatului, sunt declarative și nu constituie temei de casare a sentinței or, instanța de fond a apreciat justificat că fapta incriminată acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Recurenta a invocat că instanțele de fond și de apel au ignorat probele acuzării, fiind apreciate eronat.

Or, a fost stabilit că inculpatul a intrat în posesia unui bun care nu îi aparține, iar declarațiile acestuia că a dus televizorul fără a avea intenția de a-l sustrage sunt irelevante, deoarece a avut posibilitatea să cumpere un televizor rudelor, fără a însuși bunurile altei persoane, obținând prin sustragere un bun gratuit.

Deci, este corectă încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiind constatat că acesta intenționat a sustras televizorul din apartamentul părții vătămate, neavând intenția de a-l restitui, având această posibilitate până a pleca din apartamentul închiriat.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 aprilie 2018, recursul a fost admis, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a constatat că instanța de apel nu s-a expus clar asupra argumentelor acuzării referitor la sustragerea de către inculpat a televizorului de model „LG” din apartamentul închiriat de la partea vătămată, în condițiile în care au fost administrate probe care clarifică acest aspect.

Astfel, potrivit învinuirii, inculpatul, după închirierea apartamentului de la Nicoară V., acționând cu intenție directă, pe ascuns, a sustras televizorul de model „LG”. Aceste circumstanțe au fost constatate prin însăși declarațiile inculpatului

făcute la urmărirea penală și în prima instanță, potrivit cărora ”... în luna ianuarie 2016, nu țin minte data precisă, însă în apartament era un televizor mic de model „LG” pe care l-am luat și l-am dus în sat, la buneii. Pot comunica că nu m-am cunoscut cu stăpâna apartamentului până pe 24.02.2016...”. Conform declarațiilor martorului Haralambi D. ”...în apartament era un televizor mic de model „LG”, care îl încurca pe Valentin, astfel, acesta l-a luat și l-a dus în sat, la buneii”, partea vătămată Nicoară V. a indicat că ”...actul de primire predare l-a încheiat doar cu Valentin și a inclus în el toate obiectele din apartament..., la încheierea contractului cu Haralambi D. la 24.02.2016, televizorul era în apartament.”, iar în actul de primire-predare din 24.02.2016, semnat de partea vătămată și inculpat, era inclus și televizorul de model „LG”.

Prin urmare, instanța de apel a adoptat o decizie de menținere a sentinței de achitare a inculpatului printr-o motivare superficială, fără a lua în considerație toate probele acuzării și fără a clarifica circumstanțele esențiale ale cauzei și anume dacă inculpatul a sustras televizorul de model „LG” din apartamentul părții vătămate, lăsând astfel fără o argumentare convenită motivele invocate în apelul declarat, prin ce a fost afectată soluția adoptată.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2018, apelul a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Pascali Valentin a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 1 an închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Nicoară V. prejudiciul moral în mărime de 5000 lei, în rest, acțiunea civilă a fost respinsă.

Corpus delict – televizorul de model „LG”, ce se păstrează în camera de păstrare a Inspectoratului de Poliție Ciocana, de restituit părții vătămate Nicoară V.

Instanța de apel a constatat că inculpatul Pascali V., în una din zilele lunii februarie a anului 2016, data exactă nu a fost posibil de stabilit în cadrul urmăririi penale, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în apartamentul nr. 25, amplasat în XXXXXX, XXXXXX, pe care îl închiria de la Nicoară V., acționând cu intenție directă, pe ascuns, a sustras televizorul de model „LG” în valoare de 2000 lei, cauzând părții vătămate daune în proporții considerabile.

Instanța a reținut că audierea inculpatului în instanța de apel nu a fost posibilă, acesta fiind anunțat în căutare.

Potrivit declarațiilor inculpatului date în prima instanță, nu-și recunoaște vina, pe Nicoară V. a cunoscut-o în martie 2016, în legătură cu încheierea contractului de chirie a locuinței. În apartament era un televizor, pe care a decis să-l dea în folosință temporară buneilor săi pe perioada cât va sta în apartament, urmând să-l întoarcă odată cu eliberarea locuinței.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Nicoară V. a declarat în instanța de apel că la 24.02.2016 a întocmit cu inculpatul un contract de chirie, iar ulterior au semnat și un act de primire-predare. La 29.03.2016, a venit la apartament ca să primească plata pentru chirie, dar acolo nu era nimeni, lipseau lucrurile chiriașilor și televizorul de

model „LG”. La întocmirea contractului de chirie, televizorul era în apartament.

Martorul Haralambi D. a relatat în prima instanță, declarațiile fiind verificate în instanța de apel, că a locuit cu soțul Pascali V. în apartamentul părții vătămate. În apartament era un televizor de care nu se foloseau și, deoarece la buneii s-a defectat televizorul, soțul l-a dat buneilor în folosință temporară. Ei au luat doar câteva lucruri din apartament și au plecat, fără a întocmi act de primire-predare, urmând să stabilească o dată în care să dea apartamentul în primire. Televizorul a fost luat fără acordul proprietarului. Din spusele soțului a înțeles că televizorul a fost inclus în actul de primire-predare, urmând să-l aducă ulterior.

Potrivit procesului-verbal din 21.04.2016, de la Pascali V. a fost ridicat televizorul de model „LG Flatroin” 15FC2RB, ce aparține lui Nicoară V.

Probele administrate demonstrează că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută la art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Partea vătămată a confirmat că prejudiciul survenit prin comiterea infracțiunii de către inculpat este considerabil, daunele în proporții considerabile fiind apreciate prin prisma semnificației bunului pentru partea vătămată.

Astfel, conform declarațiilor părții vătămate, la 24.02.2016, în prezența inculpatului, verificând fiecare obiect transmis în folosință, televizorul de model „LG” era în apartament, motiv pentru care l-a inclus în actul de primire-predare.

Deci, sunt neîntemeiate declarațiile inculpatului că, în momentul semnării actului de primire-predare din 24.02.2016, televizorul de model „LG” nu se afla deja în apartament și că nu a avut intenția de a-l sustrage or, nu a putut explica motivul care l-a determinat să ia un obiect care nu-i aparține fără a anunța proprietara. Mai mult, până la depunerea sesizării de către partea vătămată la poliție, nici Haralambi D., concubina inculpatului nu a cunoscut că televizorul lipsește din apartament.

În acțiunile comise de inculpat se atestă existența elementelor infracțiunii or, prin sustragere se înțelege luarea ilegală și gratuită a bunurilor mobile din posesia altei persoane, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșit în scop de cupiditate.

Prin urmare, acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiind constatat că a sustras intenționat televizorul de model „LG” din apartamentul părții vătămate după 24.02.2016, neavând scopul de a-l restitui, cu toate că a avut asemenea posibilitate înainte de a pleca din apartamentul închiriat.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de faptul că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, care la data comiterii se sancționa cu amendă de la 300 la 1000 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani, că nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, că nu au fost constatate circumstanțe atenuante și agravante, precum și temeieri de liberare de răspundere penală sau probe care ar atesta că pedeapsa cu închisoare nu ar duce la corectarea inculpatului, concluzionând că reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate.

Or, sistemul de valori cultivate în penitenciar nu trebuie să fie prima soluție de corectare a comportamentului unei persoane tinere, condamnate pentru prima dată, fiind justă și echitabilă pedeapsa cu 1 an închisoare, cu suspendarea condiționată a

executării pedepsei cu închisoarea pe un termen de probă de 1 an, în temeiul art. 90 alin. (1) Cod penal.

În același timp, instanța a statuat că este parțial întemeiată și cererea de încasare de la inculpat a prejudiciului moral în mărime de 20.000 de lei.

Conform art. 1422 alin. (1) Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc.

Potrivit art. 1423 Cod civil, mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

În temeiul art. 219 Cod de procedură penală, ținând seama de suferințele psihice ale părții vătămate legate de faptul că în rezultatul acțiunilor inculpatului a suportat suferințe psihice care s-au reflectat negativ asupra stării sale, de la acesta urmează a încasa în beneficiul părții vătămate prejudiciul moral în mărime de 5000 lei, cu respingerea în rest a cererii, ca fiind neîntemeiată.

8. Avocata Daniela Sandu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că în actul de predare-primire a fost indicat și televizorul de model „LG”, iar părții vătămate, potrivit declarațiilor inculpatului și ale martorului i s-a comunicat că televizorul este la bune, aceasta neavând careva obiecții. Atât inculpatul, cât și partea vătămată au semnat actul, deci ultima a acceptat cele comunicate de inculpat că televizorul va fi restituit.

Or, acțiunile inculpatului nu constituie o sustragere comisă pe ascuns, televizorul fiind pus în administrarea inculpatului prin actul de predare-primire, iar, potrivit normei incriminate, luarea televizorului fără consimțământul părții vătămate nu este suficientă pentru dispunerea unei condamnări.

În același timp, declarațiile părții vătămate contravin declarațiilor inculpatului și ale martorului că părții vătămate i s-a adus la cunoștință că televizorul a fost dus la buneii inculpatului, iar relațiile dintre părți s-au înrăutățit din motivul neachitării serviciilor comunale de către inculpat.

Deci, relațiile dintre partea vătămată și inculpat sunt de natură juridico-civilă, în acțiunile inculpatului lipsind latura obiectivă și fiind stabilit că televizorul a fost folosit de către inculpat fără acordul proprietarului și în alt mod decât a fost încredințat, litigiul urma a fi examinat conform prevederilor Codului civil.

Latura subiectivă a infracțiunii de furt se caracterizează prin intenție directă, în scop cupidant, iar în speță acțiunile inculpatului nu au scop de profit, fiind comise din alt motiv. Or, acesta a luat televizorul, fiind conștient că partea vătămată va observa dispariția, iar criteriul subiectiv de stabilire a unui furt se exprimă în convingerea făptuitorului că cele săvârșite de el rămân neobservate sau neînțelese pentru alte persoane.

Totodată, cauza a fost examinată în instanța de apel în lipsa inculpatului, care nu a cunoscut despre data, locul și ora examinării cauzei, iar fiind dispusă aducerea

silită, aceasta nu a fost executată, inculpatul indicând că nu a primit vreo citație și nu a fost căutat de nimeni, recepționând doar decizia instanței de apel din 12.12.2018, circumstanțe în care acestuia i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil.

În drept, recursul este fondat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 5), 8) Cod de procedură penală.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 5), 6), 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când cauza a fost judecată în apel fără citarea legală a unei părți, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 8. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, respectând întocmai stipulările din art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, că judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel urmează să audieze din nou martorii acuzării declarațiile căror constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Nicoară V., audiată fiind în instanța de apel, ale martorului Haralambi D. date în instanța de fond, procesul-verbal de ridicare din 21.04.2016, conform căruia, de la Pascali V. a fost ridicat televizorul de model „LG Flatroin” 15FC2RB ce aparține lui Nicoară V., toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând argumentat motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz, faptul că inculpatul a scos din posesia proprietarului pe ascuns și fără consimțământul părții vătămate televizorul respectiv, demonstrând elocvent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Totodată, soluția instanței de apel este conformă și deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24.04.2018 (*pct. 6. din decizie*) or, art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală prevede expres că pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii.

Pe lângă aceasta, potrivit art. 321 alin. (1), (2) pct. 1), (5) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în lipsa inculpatului poate avea loc atunci când acesta se ascunde de la prezentarea în instanță, care este în drept, la demersul procurorului, să

dispună anunțarea inculpatului în căutare, procurorul urmând a prezenta probe verosimile că ultimul se sustrage de la judecată. Or, această normă de drept nici nu condiționează citarea legală, prealabilă, a inculpatului.

Astfel, argumentele din recurs că: „cauza a fost examinată în instanța de apel în lipsa inculpatului, care nu a cunoscut despre data, locul și ora examinării cauzei, iar fiind dispusă aducerea silită, aceasta nu a fost executată, inculpatul indicând că nu a primit vreo citație și nu a fost căutat de nimeni...”, sunt absolut neîntemeiate (pct. 8. din decizie), deoarece, potrivit materialelor cauzei, inculpatul a fost citat în modul prevăzut de lege despre locul, data și ora ședințelor de judecată din 04.07.2018, 26.09.2018, 17.10.2018 și 14.11.2018 (vol. II, f.d. 27, 33, 39, 45), conform informației Primăriei Ghidighici el nu este înregistrat în localitatea respectivă (vol. II, 41), potrivit raportului OSS al SP-5 al IP Buiucani din 17.10.2018 inculpatul nu se află pe teritoriul s. Ghidighici (vol. II, 42), conform extrasului din baza de date ACCES Web (vol. II, 48), acesta a intrat pe teritoriul țării la 26.08.2018, iar prin încheierea din 14.11.2018 a fost dispusă anunțarea lui în căutare, ulterior, fiind pornit și dosar de căutare în privința inculpatului (vol. II, f.d. 56-57, 61).

Prin urmare, cauza a fost întemeiat judecată în lipsa inculpatului, cu respectarea normelor legale enunțate.

Mai mult, cunoscând că pe caz nu există o hotărâre irevocabilă de achitare, fiindu-i expediată copia deciziei motivate (vol. II, f.d. 87) pe aceeași adresă la care au fost expediate și citațiile, iar potrivit recursului apărării inculpatul a recepționat doar decizia instanței de apel din 12.12.2018, riscurile și consecințele neprezentării în instanța de apel îi este imputabile, astfel încât nu se atestă încălcarea principiului contradictorialității și dreptului la un proces echitabil (pct. 7. din decizie).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei (pct. II. din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi

prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 7. - 8. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că cauza a fost legal și întemeiat judecată în apel în lipsa inculpatului, că decizia contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Daniela Sandu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2018, în privința inculpatului Pascali Valentin XXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 aprilie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun